

Krátke lásky

Naozaj dokonalá noc. Len tak na úvod by som rada podotkla, že som sa nikdy neplánovala dostať takto blízko. Chcela som len chytiť trajekt na Ward's Island a spraviť si pár lacných fotiek s nočnou panorámou Toronta, ale ten trajekt nikdy neprišiel, a tak som sa otočila a [šla] miesto toho na Nathan Phillips Square, kde úplnou náhodou požičiavali korčule za 10 dolárov. Takéto ponuky sa neodmietajú.

Dievčatá na korčuliach vždy zapoôsobia na všetkých chlapcov na každom klzisku, no mne to bolo tentokrát jedno. Ja už som mala spoločnosť. Povedala som, že by som si dala niečo pod zub, a ty si prikývla. Tie blízke trhy už boli príliš preplnené, a tak sme sa vykradli von a našli si stôl pod svetielkami, kde si ma vyzvala skúsiť niečo z miestneho pouličného jedla. Bola som skeptická, no nakoniec sa moje city roztopili presne ako tie kusy kanadského syra.

Dve indické deti sa opýtali, či si môžu prisadnúť, lebo už nebolo kam. Nahovorili ma, aby som niekedy skúsila indický paneer, a rozžiarili sa im oči, keď som spomenula, že ich materský jazyk je dosť cool. V tom bode som už mala úplne vybitý mobil, ale nejako extra mi to nevadilo, lebo som si pamätala cestu späť na hotel, a tak som si potichu užívala samotu uprostred veľkého mesta, uprostred nádhernej mrazivej noci.

Posledný vládca vody. Bohatý nočný život však nie je všetko, čo vieš ponúknuť, nemám pravdu? Vadilo mi, že v okolí Niagarských vodopádov bolo toľko blikajúcich neónových bilbordov, ale sotva nejakí ľudia, ktorým by sa tie nápisy prihovárali. Avšak ten zvuk, ktorý som začula, keď sa mi z hlavy zošmykli slúchadlá mi z úst vytiahol slová úžasu. Poznámka pre budúcnosť: silu vody je lepšie počuť ako vidieť.

Vyliezla som na plot a nechala tohto okoloidúceho nemeckého turistu, aby mi spravil pár takmer nelegálnych fotiek. Na upresnenie: v čase fotenia som si nebola úplne vedomá, že škriabanie sa po plotoch nie je košér, ale niečo mi hovorí, že aj keby som to vedela, tak to spravím aj tak. Na krátky okamih som na kraji toho útesu mala pocit, že ovládam vodu, a to mi na tvári vyčarilo tento zvláštny úsmev, ktorý som nezažila už hodnú chvíľu.

Múr. A keď som sa tesne pred odchodom na letisko ocitla späť v meste, chytila si ma za ruku a zatiahla do aleje pokrytej grafitmi. Vedela si, že mi to pripomenie tohto umelca, ktorého som kedysi poznala. Vedela si, že si potrebujem posediť s vlastným smútkom nad stratenými priateľmi, a tak si ma odprevadila na neďalekú lavičku a nechala severný vánok, aby mi pozotieral slzy. Ale vedela si aj to, že si musíš udržať odstup, že už jeden domov mám.

Domov. Nechala si ma samú, ale nie osamelú, aj keď si vedela, že sa čochvíľa poberiem preč. V lietadle som neplakala, ani trochu. Stiskala som plyšového mývala, čo som kúpila pre niekoho, a pomyslela som si, že už viem, prečo na teba tento niekto spomína s toľkým obdivom—alebo túžbou? Počuj, Kanada, obľúbila som si ťa viac ako si Toronto obľúbilo hokej—a to je veľmi. Uvidíme sa ešte niekedy, či budeme len žiť zo spomienok na tento zraz?

“Všetky naše problémy necháme tak, a
budeme si priať, aby sme sa vrátili späť do týchto časov.”
– Rudimental, These Days